

Goto zachránce.

Z vyprávění psovoda služebního psa Gota.

Bylo to koncem září r. 1967. Ze své hájovny nedaleko Volar se vydali mladí manželé se svou pětiletou dívenkou na houby. Hřibů bylo toho roku spousty - rostly.

Bylo odpoledne a bylo horko. Hledali všichni tak intenzivně, že si ani nevšimli, že dívenka je pryč, ztratila se. Hledali, volali, ale dívenku nenašli. Jejich obavy se naplnily a nevěděli co nejdříve udělat. V hájovně byl telefon, tak zavolal hajný do Volar na oddělení Veřejné bezpečnosti a tam vše vylíčil, co se stalo.

Manželka stále čekala na místě, kde viděli holčičku naposledy. Byla rychle zorganizovaná záchranná akce několika příslušníků SNB a přijel i psovod se psem. Všichni víme, jaká dovede být Šumava krásná, štědrá, ale dovede být i zrádná a krutá. Dovedete si představit pocit zoufalé matky, která toužebně čekala na pomoc.

Když skupina dorazila na hájovnu, začalo se pomalu šerit a ochladilo se. Začalo vyhledávání pomocí psa, avšak marně. Pes nebyl zřejmě vycvičen na takové vyhledávání. Znovu a znovu volali, hledali, avšak marně. Hajný znal svůj les velice dobře, ale tehdy to nebylo nic platné. Zoufalství rodičů se stupňovalo, když v tom si jeden z příslušníků Veřejné bezpečnosti vzpomněl, že na nedaleké pohraniční rotě Nové Údolí mají dobré stopaře a že by se to mělo zkusit. Požádat tedy o pomoc PS útvar.

Z hájovny tedy zavolali na rotu PS Nové Údolí a vysvětlili, co se stalo. Byla rychle zorganizovaná pátrací skupina z roty PS Nové Údolí se služebním psem Goto. Pes Goto byl vynikajícím stopařem. Vždy klidný, rozvážný, s absolutní poslušností a proto jsem mu říkal „Profesor“. Když pohraničníci dorazili na místo, bylo již velice chladno a v lese téměř tma. Zoufalí rodiče netrpělivě vyhlíželi pomoc, v kterou snad už ani nedoufali, že jim pomůže najít ztracenou dívenku. Po seznámení se situací, nechal psovod načichat svetřík dívenky a opatrně navedl Gota do míst, kde viděli dívenku naposledy. Povel pro Gota zněl (byla to vlastně toužebná prosba všech zúčastněných): „Goto, Gotíku... musíš ji najít!“. A Goto jako by věděl, o co se jedná, že je jediný kdo může pomoci. Vše

pomalou ověřoval, po několika okruzích zachytil stopu a vydal se pomalu svým tempem po klikaté, osm hodin staré stopě. Již za svitu baterek šli po stopě, kde v měkkém bahně psovod zjistil malou dětskou stopu. Byla tma a velice se ochladilo. Noc se překloupila do druhé poloviny a drama o záchranu ztracené dívky nabývala neuvěřitelných rozměrů.

Asi po dvou kilometrech Goto začal registrovat přítomnost dívky a o kousek dál ji našel schoulenou pod stromem. Hrozně se bála a plakala. Goto ji se svým psovodem našel a zachránil. Všichni si oddechli a šťastní rodiče objímali dívku a plakali dojetím.

Nevím, co by se všechno mohlo stát, kdyby ji Goto nenašel. Byla z toho velká sláva, poděkování a na hájovně vypukla velká oslava i s kořaličkou.

Za tento čin byl pes Goto povýšen do hodnosti svobodníka. Jeho psovod mu na jeho obojek připnul stříbrnou pecku - svobodníka, kterou pak Goto nosil na svém obojku po celou dobu služby na státní hranici. Byl to náš pes z Nového Údolí - svobodník Goto - Profesor.

Chtěl bych poukázat na to, jak skvělé stopaře měla Pohraniční stráž. Byli to opravdu výjimeční stopaři. Byli denně ve službě, nebo na nácviku, kde byli cvičeni na tyto věci. Takový jako byl Goto, byli i na jiných rotách PS. Pohraniční stráž a my jsme se mohli na naše psí kamarády vždy spolehnout a já na ně a na psovody rád vzpomínám.

V posledních letech se se setkáváme na našem pohraničním srazu ve Stožci, kde vzpomínáme na naše kamarády, naše psy, naši službu na státní hranici a krásnou Šumavu. Je tam vždy s námi i náš velitel 13. rPS Nové Údolí podplukovník J. Lízner a další kamarádi Šumavy a o to je to cennější. Je to naše vojenské kamarádství a těšíme se vždy na další setkání.

Ivan Šafr